

for erhvervslivet, jamen da skulle man jo fortsætte den linje, der var lagt på det tidspunkt, og man skulle ikke gå over til at lægge yderligere udgifter over på virksomhederne.

Man ønsker at lægge en udgift til Garantifonden på 165 mio. kr. over på virksomhederne, og det kan jo altså kun opfattes som et regeringsangreb på virksomhederne, som er med til at forringe konkurrenceevnen.

For få dage siden littede regeringen de grønne afgifter med 200 mio. kr., men i samme åndedrag pålagde man virksomhederne at indbetale 270 mio. kr. ekstra til ATP-fonden. Man kan spørge sig selv: Hvad er det, regeringen går efter? Har regeringen slet ikke forstået, at Danmark skal leve af virksomhedernes produktion og eksport? Har regeringen slet ikke forstået, at jo flere afgifter og bidrag man lægger oven på virksomhederne, desto dårligere bliver konkurrenceevnen, så Danmark vil tabe markedsandele i konkurrencen med andre lande?

Hvis regeringen fortsætter med at belaste erhvervslivet på denne måde, vil konsekvensen være tab af arbejdspladser, og jeg mener, at regeringen har bøvlet nok med at få de ledige, vi har nu, ud på arbejdsmarkedet.

Konsekvensen kan også blive, at flere og flere virksomheder ikke længere gider at producere i Danmark, men flytter til mere erhvervsvenlige lande, hvor produktionsomkostningerne og lønningerne er lavere. Det synes jeg regeringen skal tænke lidt over.

Konsekvensen af dette lovforslag er de anførte omkostninger på 165 mio. kr. for virksomhederne, og jeg må spørge arbejdsministeren, om det er regeringens strategi at aflive danske virksomheder? Er det regeringens strategi at øge ledigheden? Eller er det regeringens strategi at tvinge danske virksomheder til at flytte til udlandet?

Vi finder, at regeringens forhandlinger er direkte erhvervsfjendtlige, og må klart afvise at deltage i sådan et korstog.

(Kort bemærkning).

Ole Hækkerup (S):

Nu spurgte hr. Mogens Andreasen, hvad regeringens strategi var, og regeringens strategi og Socialdemokratiets strategi er helt klar: Det er at sørge for, at vi har en så fornuftig offentlig økonomi som overhovedet muligt, at vi sørger for at afvikle den offentlige gæld sådan at vi, når der bliver flere ældre og lidt færre i den

erhvervsaktive alder, ikke har så store rentebyrder.

Det har vi en god chance for, når der er fremgang i økonomien, og det har der været i de senere år. Det, der bliver det interessante spørgsmål, er for det første: Er man parat til at tage konsekvensen af den gode økonomi og ønsket om en ordentlig offentlig økonomi og sørge for, at man kradser pengene ind, når der er gode tider?

Da er svaret fra vores side helt klart: Det er vi, også selv om det kan betyde, at man bliver upopulær, også selv om det kan betyde, at man lægger sig ud med nogen.

Det næste spørgsmål bliver så: Hvem har man tænkt sig skal betale? Det er jo ikke sådan, at man bare kan sige: Nej, her vil vi heller ikke være med til at kradse penge ind. Så bliver man nødt til at sige, hvis man reelt ønsker en bedre offentlig økonomi: Så har vi tænkt os at tage pengene et andet sted.

Og der mener jeg det ville klæde – selvfølgelig også de borgerlige, men særlig Dansk Folkeparti, hvis man sagde: Jamen vi vil hellere finde de 150 mio. kr. ved at tage dem herfra eller derfra.

(Kort bemærkning).

Mogens Andreasen (DF):

Jamen nu er vi jo ikke med i finanslovforhandlingerne, så vi har ikke nogen mulighed for under disse forhandlinger at påvirke noget af det her.

Men det, jeg godt vil spørge hr. Ole Hækkerup om, er, om ikke dette her er en belastning for virksomhederne, som kan medføre, at der kommer flere ledige ud fra arbejdsmarkedet?

(Kort bemærkning).

Ole Hækkerup (S):

Hvis man ser på, hvordan forholdene har udviklet sig for det danske erhvervsliv siden 1993, så tror jeg, det er meget, meget vanskeligt på nogen som helst måde at finde belæg for, at den politik, der har været ført, har været en belastning for dansk erhvervsliv. Tværtimod, det er aldrig gået så godt for dansk erhvervsliv, som det er gået fra 1993 og frem til nu.

Drivkraften i det opsving, der har været – og det har været en bevidst politisk prioritering – har været en fremgang i den private beskæftigelse. Så har væksten i den offentlige beskæftigelse fulgt væksten i den private beskæftigelse.